

aneb: Nevinná obět' tajemných banditů.

Pokračování.

"Ty mne přivedeš k zoufalství!" vzkřikl Bohumil a velel pak sloužícím, obrátiv se k nim:

"Ustupte s cesty!"

Tito se však s místa nehnuli, ano srazili se ještě těsněji dohromady, neboť jim byla hraběnka na spěch pošeptala, aby Bohumila na žádný způsob z pokoje nepustili.

Bohumil to spozoroval a ohlížel se po nějaké zbrani, obraceje při tom svůj zřetel na druhé dveře.

Přiskočil k nim a otevřev je rychle, skočil do vedlejšího pokoje, chtě se tam tudy ven dostat.

Musel však běžet skrze několik pokojů, než se mohl dostat ku dveřím, kudy se vycházelo na chodbu.

Zatím byla hraběnka Rosinská svým sloužícím poručila, aby obsadili chodbu a nepustili ho ven.

Bohumil se u jedné dveří zastavil i zdálo se mu, jako by slyšel venka na chodbě pomíchané hlasy.

Jeden mezi těmi hlasy se mu zdál býti dobře povědom a učinil naň ještě větší dojem, než hlas Jelvy, kterouž přece tak vroucně miloval.

Kdyby byl v tu chvíli nebyl v takovém rozčilení, byl by mohl ten hlas hned poznati, ale on musel teprv chvilku přemýšlet, než na byl přesvědčení, že je to hlas jeho matky.

Tato právě rozmlouvala s nějakou ženskou a vypravovala jí o svém smutném osudu a o neštěstí svého syna.

Již se vzdávala veškeré naděje, že by ještě mohl býti zachráněn, ačkoli prý jí to bylo minulého dne na jisto přislíbeno.

Kdyby prý se to bylo podařilo a kdyby prý se byl Bohumil z toho vězení dostal, byl by prý již musel k ní přijíti.

Ona neměla o tom ani tušení, co se nedaleko od ní v hraběních pokojích dělo a vykřikla překvapením, když se dveře náhle otevřely a Bohumil před ní se objevil.

Zarazil se na chvilku a zahleděl se do své matky, neboť na ni pozoroval od té doby, co ji byl naposledy viděl, velkou změnu.

Již nevypadala tak svěží a zdravá, jako ještě před krátkou dobou, nýbrž byla bledá a utrápená a na jejím obličejí se jevil hluboký zármutek.

"Můj drahý Bohumile!" zvolala slabým hlasem a Kaminski se vrhl před ní na kolena a zvolal:

"Milosrdný Bože, kam nás to již přivedli naši nepřátelé. Ty jsi sklíčena chorobou a ze mne se stal zločinec, kterýž musí prchat. Kletba padniž na ně."

"Nezlořeč nikomu, synu," pravila hraběnka mírným tonem, "a nedej u sebe vzniknouti myšlence na mstu. Jediný Bůh může nás trestati a nikoli člověk."

"To je planá útěcha, matko," namítal Bohumil. "Kdo mi za to ručí, že budu mít na onom světě nějakou náhradu za všecko utrpení, které musím zde nevině snášeti? To neví nikdo, co na nás po smrti čeká a je-li vůbec po smrti jaká budoucnost."

"To jsou rouhavá slova, synu!" zvolala hraběnka. "Což jsi již ztratil všecku důvěru v Boha?"

"Lidé mi ji vyrvali ze srdce a žádná moc na světě mi ji tam již nevštípí!" zvolal Bohumil. "Včera mi ještě zářil paprsek naděje; byl sice slabý, ale já myslil, že nabude větší jasnosti. Nyní však vidím, že jsem se klamal. Já přicházím, drahá matko, abych se navždy s tebou rozloučil."

"Bohumile — co chceš dělati!" zvolala hraběnka zděšena. "Vždyť jsi již na svobodě a já si nemohu tvá slova jinak vykládati, než-li že si chceš vzít život. Upušt od té myšlenky a pomysli, že by to byl velký hřích, kdybys chtěl svůj nadějný život zmařiti."

"Můj nadějný život!" zvolal Bohumil trpce. "Já mám nanejvýš tu naději, že umru katovou rukou!"

Nyní se na chvilku zamlčel a vypravoval pak své ulekané matce o svém vysvobození a o jeho následcích, načež doložil, že má úmysl vrátit se do svého vězení.

Hraběnka byla zatím do křesla se posadila a zabrala se na chvilku v myšlenky, těžce dýchajíc.

"Já nevím, co ti mám na to říci," pravila pak chvějícím se hlasem. "Je to hrozný osud, který nás stihá!"

"Co říkáš, matko, mám nechat toho šlechetného člověka v nebezpečí, který se za mne obětoval?" tázal se Bohumil. "Hrabě Kaminski může umřít, třeba se nedopustil žádné viny, ale svou čest musí zachovati."

"Ano, máš pravdu, synu," přisvědčila hraběnka smutně. "Čest a svoboda jsou pro člověka nejdražšími statky, a zvláště šlechtic se má

raději všeho odříci, jen když zachrání svou čest. Ale já v tom nevidím pro tvou čest žádného nebezpečí, pakli se do toho vězení již nevrátíš. Don Pedro se za tebe vydal do toho nebezpečí s tím dobrým vědomím, a ty tím vinen nebudeš, pakli při tom zahyne."

"Ty mluvíš tak jako ti druzí," odpověděl Bohumil, "a proto musím jednati, jak mi káže můj vlastní cit. Já se do toho vězení vrátím."

"Prosím vás, hraběnko, nepouštějte ho odsud a zadržte ho u sebe," zvolala hraběnka Rosinská, vstoupivši právě do pokoje. "Ten vzdorovitý člověk se chce vydat mermomocí katovi do rukou. Bohumile, máte-li ku své matce opravdovou lásku, upušte od svého úmyslu."

"Ne, to udělat nemohu," odpověděl Bohumil rozhodným tonem. "S Bohem, drahá matko! Těžké rány osudu nás stíhají jako blesky a rozrážejí nás od sebe. Hvězda našeho rodu zapadá a poslední dědic panství a zámku "Svobody" zemře hanebnou smrtí, ale zemře s vědomím, že trpí nevině. Buď s Bohem."

"Počkej ještě," zvolala matka, promluvivši s hraběnkou Rosinskou několik slov "Já ti musím ještě něco říci. Nesmíš zapomenouti, že jsem až posud tvou matkou a že jest tvou povinností jí poslouchat a jejího slova si vážiti. Proto ti poručím, abys zůstal zde."

"Já nemohu, matko," zvolal Bohumil a zakryl si obličej dlaněma, "to je mi naprosto nemožným."

"Když nebudeš," pravila hraběnka rozhodným tonem, tedy budeš k tomu donucen."

Pak se obrátila ku svým sluhům, kteří se právě ve vedlejšíh pokojí objevili a velela jim:

"Zatkněte ho a bude-li zapotřebí svažte mu ruce. Já vám to poručím, co jeho matka."

Bohumil na ni upřel trnouce zraky, jako by ani nemohl smysl jejich slov pojmuti.

Pak se hlasitě zachechtal a pravil:

"Ať se někdo na mne odváží, — já se již dovedu ubránit."

"Zatkněte ho!" velela hraběnka ještě jednou, a její slova se tenkrát neminula s účinkem.

Byvše od hraběny Rosinské povzbuzeni, příkradli se sluhové od zadu k Bohumilovi, a než se tento nadál, drželo ho již několikero silných paží.

On se sice vši silou namáhal, aby se vybavil z jejich moci, ale maje na sebe příliš velkou posilu, nemohl s nimi nic pořídit a musel se podrobiti svému osudu, zatínaje malomocným vztekem zuby i pěsti.

Poněvadž se hraběnka obávala, že není Bohumil v rukou jejich sluhů ještě dosti jist, poručila jim, aby ho svázali, aby se nemohl ani hnouti.

Také tomu se musel Kaminski podrobiti, kouleje divoce očima, když mu sluhové ruce a nohy vázali, a když pak viděl, že se nemůže ani hnouti, zaklel stísněným hlasem a zvolal:

"Matko, ty jsi vykonala čin, který je neslýchaný. Hrabě Kaminski jest svázán jako dobytek, — od svých vlastních lidí, aby nemohl uhájit svou čest! Za to vám zlořečím všem, kteří jste k tomu hanebnému skutku přispěli, za to vám klnu a přísahám, že svůj úmysl přece provedu. Věčně mne přece v tom vězení držet nemůžete!"

"Vaše vězení bude trvat jen do zítří, neboť bude Pedro do té doby již vysvobozen," pravila hraběnka Rosinská. "Vy pak svou kletbu odvoláte a budete nám za to děkovati, že jsme vás od toho šfieného kroku zadrželi."

Obě hraběny odešly z pokoje, zanechavše u Bohumila dva sluhy a příkazavše jim, aby jeho přání ve všem vyhověli a jen toho aby nedopouštěli, by se dostal na svobodu.

Bohumil pak byl položen na pohovku a v pokojí nastalo ticho. Z jeho úst se nevydral již ani jediný vzdech ani jediný zaklení: on se podal svému osudu a ačkoli jej nazýval krutým a neblahým, přece se ještě těšil nadějí, že se hraběnce Rosinské ještě podaří Pedra z jeho vězení ještě vysvoboditi.

Jeho naděje nebyla bez podstaty, neboť byla hraběnka Rosinská rázná a odváživá žena, která byla již mnohou věc provedla, jež se zdála býti jiným nemožnou.

Proč by se jí tedy bylo nemohlo také to podařiti, aby vysvobodila Pedra z jeho vězení?